

laa det en Udtalelse af en Mand, der har, tror jeg, gjort det nordiske Sprogstudium til et Hovedsag, og denne Udtalelse blev ogsaa dengang paaberaabt her; men jeg forstaar godt, at den ikke kunde faa syndelig Indflydelse paa mange ærede Medlemmer, thi en saadan Menings Bægt beror ikke altid alene paa den Mand, der udtaler den, men den beror ogsaa meget paa den Form, hvori den kommer frem, og jeg skal villig erkjende, at den hele Form, hvori denne Indsigelse kom frem, var saaledes, at selv Vennerne af Mandens Anskuelser kun ugjerne og nødtigt kunde omtale ham som en Forbunden. Den hele Form, hvori Fordømmelsesstaven blev brudt over det oldnordiske System, var af den Art, at selv vi, der i Realiteten ere enige deri, hellere havde set, at han havde tiet, end at han havde talt. Det er jo imidlertid ikke den eneste Udtalelse, der er fremkommen, og det er heller ikke den vægtigste. Der er siden den Tid kommet en anden, og den maa nødvendigvis udøve en stor Indflydelse paa de ærede Medlemmer. (Kofod: Fordi den staar i „Dagbladet!“) Nei, ikke fordi den staar i „Dagbladet“, skjøndt jeg ganske vist haaber, at det ikke kan være nogen Indvending imod den i dette ærede Medlems Tanke; da „Heimdals“ jo ikke længere støder i sin Lur ved Hjælp af det ærede Medlem, saa kunde det jo ikke nytte Professor Lund at henvende sig til ham, han maatte ty til mig. Jeg mener altsaa ikke, at Bægten af hans Bemærkninger skulde ligge deri, at de ere trykte i det Blad, jeg har den Ære at udgive, men den ligger i deres eget Indhold og den personlige Stilling, som denne Mand indtager til den Sag, hvorom der her er Tale; thi det er Noget, som de Herrer maa erkjende, at blandt dem, der have syset med oldnordiske Studier, indtager Rektor Lund i Aarhus en betydningsfuld Plads. Det er altid vanskeligt at indføre nogen Rangforordning paa det videnskabelige Omraade, fordi der er saa mange Genlyd, der gjøre sig gjældende og fremkalde Meningsforskjel; jeg skal derfor hverken sige, at denne Mand er den Første, eller at han er blandt de Første i de nordiske Sprogforskeres Række, det er nok, naar det erkjendes, at han

indtager en betydningsfuld Plads blandt dem, og dette ville de Herrer ikke modsigge, skjøndt deres Begeistring for ham pludselig er sunken stærkt. Han har helliget dette Studium en væsentlig Del af sit Liv, og at Flertallet her har skænket denne Mand en stor Tillid, fremgaar deraf, at det netop har bragt i Forslag at henlægge den ene af de oldnordiske Skoler til Aarhus og overgive den til denne Mandes Baretægt, og det har Flertallet gjort, uagtet det er fremhævet for os, hvor farligt det var at „give det oldnordiske Sprogbarnd en latinist Amme“. Det har altsaa søgt blandt de latinistiske Ammer, og der har det fundet en Mand til hvem de helst ville betro deres spæde Barn, for at han kan opfostrer det. Men saa maa dog ogsaa de Udtalelser, som denne Mand har givet, have en stor Bægt; naar en af de Skolemænd, der praktisk skulle gennemføre den store oldnordiske Tanke, erklærer, at den paa-tænkte oldnordiske Æren er en „Uting“, at den vil medføre „Ddelæggelse“ for Skolerne og „Forvalling“ af Disciplene, saa forekommer det mig dog virkelig, at dette er en Udtalelse, som det vilde være i højeste Grad leifindigt at se bort fra i det Dieblit, vi skulle give en Afgjørelse af dette Spørgsmaal. De svare os, og det er navnlig sagt igaar, at denne Mand, skjøndt han er kyndig i det oldnordiske Sprog, mangler „Livet“, mangler „Aanden“, mangler Hjertelaget og den høiere Beaandelse, der skal løse det Oldnordiskes Gaade. Sa, mine Herrer, men dersom saaledes de saghyndige oldnordiske Sprogforskere en efter anden erklære, at de ikke kunne være med til at føre denne Tanke ind i Livet, at de anse den for at være uheldig, hvad beholde vi saa tilbage? Jeg kjender i Flertallet kun eet Medlem, som kan siges selv at have oldnordiske Sprogkundskaber. Dette ærede Medlem har erklæret, at han kun har liget indenfor Døren, men jeg betragter det som en Bessedenhedsformular, jeg anser det ærede Medlem for vel fortrolig med det oldnordiske Sprog. Det er det ærede Medlem for Bornholm (Kofod). De øvrige Medlemmer af Udvalget ville vistnok ikke gjøre Prætension paa at gjælde for oldnordiske Sprogforskere. Men saa ser jeg virkelig kun een Mand, der for-